



Вървѣлъ той бърже и на всяка крачка се озърталъ и се ослущвалъ за човѣшки гласъ ала никой се не обаждалъ, ни виждалъ. Слѣдъ малко чулъ конско прѣхтене и се спрѣлъ. Скоро коларьтъ го застигналъ и го попиталъ кѣдѣ отива въ такова лошо врѣме. Той билъ сѣщия, който съвѣтвалъ Марсела да върви бърже, за да се не изгуби въ тъмнината. Бащата му разказалъ неволята си и продължилъ пѣтя си. Ко-

ларьтъ го спрѣлъ и го насочилъ къмъ мѣстото, гдѣто срѣщналъ Марсела. Горкиятъ баща пакъ закрачилъ съ бързи крачки и си мислилъ: „Кѣй ли вѣлкѣ е нахранилъ Марселъ!“

Дълго врѣме се скиталъ той съ кучето из